

хладно и злачно: защото та опредѣлихъ да са родишь въ обатиата на истинната църква, да са отхранишь отъ родители благочестивы, съ млекото на най-святата вѣрж. За да та опажа отъ онымъ пѣтници, цю преминватъ, (сирѣчь) отъ преходителната прельсть на свѣтовныты сласти, обкопахъ та съ траница, оградихъ та като съ оградж въ всичкыты дарбы на Свѣтаго Дѣха, излѣны на тебе въ кѣпалницата. Я за да са не страхѣвашъ отъ разбойническыты нападеніа, вѣсовскыты искѣшеніа: построихъ стѣлпъ въ срѣдѣ тебе, ягкѣ стѣлпъ, Божественнѣтж Моѣхъ благодать. Я за да можешъ да приносашъ съвършенъз плодъ за небесната житница: обработвахъ та непрестанно съ учителството на Моето евангеліе. За да та напоѣхъ прелѣхъ еднажъ на кръста, и изливамъ всѣкой день въ таниствата Моѣтж крѣвь. Колко повече за тебе съмъ могзахъ да направѣж, и не съмъ го направилъ? Чтѣ сотворю вѣнѣградъ моємъ, ѣ не сотворихъ ѣмъ(1); Нъ о трѣдѣ, напраздно изгѣбennyй! О свѣтно попеченіе! Язъ чѣкахъ сегашнѣтж и минѣлѣтж годинѣ, за да роди лозіето Ми гроздіе, плодъ на добродѣтель-та: за да видѣж еде кого Хрістіанина, че са обрѣца кѣмъ поканіето, че иде кѣмъ исправленіето: нъ това никакъ не станѣ. Обезплодѣло подивило са, напзанило са съ тѣрнье лозіето Ми. Той заткрьдѣлъ въ злато, всичкытѣ са заплелъ въ грѣха. „Ждѣхъ да сотворитѣ грѣздіе, сотвори же тѣрніе.“ Кажѣте Ми сега вые, О учителіе. дѣховни Богословци, сѣдѣте междѣ Мене, и лозіето Ми: сѣдѣте Моето дзлоготѣрпѣніе, и неговото неблагодарство. И слѣдъ толкава любовь, толкава милость, толкова тѣрпѣніе, отсѣдѣте, какво да сторѣжъ съ него? Ще отнемѣхъ оградѣтѣ мѣ, нека го разгравѣтѣ онѣа, цю минватѣ: ще съворѣжъ стѣлапа мѣ, нека дойдѣтѣ гравители-ти да го потѣпчѣтѣ: ще заповѣдамъ на облацыты небесны да не пѣскатъ дзждѣ, нека запостѣе. „Ѣмъ ѣграждѣніе ѣгѣ ѣ вѣдетъ на разгравлѣніе: разорю стѣнѣ ѣгѣ, ѣ вѣдетъ въ попрѣніе: ѣ ѣблакѣмъ заповѣмъ ѣже не дождѣти на негѣ.“(2) Не сѣ ли страшны тыа дѣмы, съ които ти хортѣва Богъ явно, че най-послѣ Той са отѣгчѣка, и та остава? че дзлоготѣрпѣніето Мѣ са обрѣца на гнѣвъ? и кротость-та на ярость? Какъ? споманѣва свѣтый Павелъ, „Богъ толкова милостиво та призывава, и та чѣка: а ты ли презирашь? И тѣѣ най послѣ, какко мыслишь? „Или ѣ богѣт-

[1] Исаіа 5. [2] Тамже.